

Rigsraadet, og det endte med en Forstaaelse, som gik ud paa, at der istedetfor de løbende Udgifter skulde staa de nødvendige løbende Udgifter, og saa skulde man lade Udtrykket „de hidtil gjældende Regler“ falde, og dette motiverede Finansministeren med de Ord, at „deri maa jo nemlig indeholdes, at man ikke kan tænke sig, at Regjeringen, støttende sig paa en saadan Bemyndigelse, skulde foretage Udgifter, om hvis Bevilling der kunde være grundet Lov, eller paabegynde Arbejder, som kunde medføre betydelige Udgifter, men som senere maatte standses“. Det er altsaa med denne Motivering, at man for Fællesmonarkiets Bedkommende optog den nye Regel om Henviisning til det forelagte Forslag med Indskrænkning til de nødvendige løbende Udgifter. Denne Text kom ikke til Anvendelse mere end denne ene Gang. Der blev paa Fællesforfatningens Omraade og i den Tid, hvor den gjaldt, ikke Anvendelse for nogen ny midlertidig Finansbevilling. Den næste saadanne var vel vedtaget af Rigsraadet, men kom til at gjælde for en Tid, i hvilken allerede Fællesforfatningens finansielle Ordning var bortfalden. Efter 1ste April 1866 bortfaldt nemlig Normalbudgettet, og den midlertidige Finanslov, som blev forelagt i Foraaret 1866, vendte derfor tilbage til den gamle Text, indeholdende paany Henviisningen til de hidtil gjældende Regler, idet man forøvrigt opretholdt Udtrykkene „de nødvendige løbende Udgifter“. Derom udtalte Finansminister Jonnesbech dengang, at Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“ maatte fortaas saaledes, at, forsaavidt Finanslovsforslaget indeholder Forhøielse i, hvad der hidtil havde været vedtaget, Regjeringen da altid vil søle sig bunden til at vælge det Mindste, altsaa i Overensstemmelse med den Udtalelse, der faldt ved den første midlertidige Finanslovs Vedtagelse, atter gjørende det gjældende, at det er de hidtil gjældende Regler, det hidtil gjældende Budget, som er Lyngdepunktet. Han tilføiede derhos, at det er en Selvfølge, at man benytter de bestaaende Love, indtil de blive forandrede ved nye. Dette gav Anledning til nogen Diskussion i Rigsraadet, og blandt Udtalelser, der kunne have nogen Interesse i denne Forbindelse, skal jeg citere en Udtalelse af Wille, hvilken findes i Tidens Spalte 924; han siger, at „indtil der foreligger en fra alle Sider vedtagen Lov, som forandrer det Bestaaende, maa man finde sig i, at dette gjøres til Udgangspunkt“. I 1867 fremkom en ny saadan midlertidig Finanslov fra den samme Finansminister, altsaa efter at den nye Forfatning var traadt i Kraft, og i denne nye Finanslov er Texten ordlydende med den tidligere benyttede, og Finansministeren motiverer Fremsettelsen af Lovforslaget saaledes, at han derigjennem søger Bemyndigelse til fremdeles at lade Sagerne gaa efter den tidligere Bevilling i

2 Maaneder. Forøvrigt gav det ikke Anledning til nogen Diskussion, idet Loven blev vedtagen uden Omtale i begge Thing. Siden er der ikke forefaldet Forhandlinger, som have berørt den Side af Sagen. Der er forskellige Gange gjort Tiløb til at gennemføre en anden Redaktion af Texten, som kunde udvide Regjeringens Benyttelsesret, og navnlig er der fra dette Things Side flere Gange ønsket, at man udtrykkelig kunde henvise til den af Folkethinget vedtagne Finanslov, som altsaa vilde hjemle Regjeringen en større Ret, end den almindelige Text hjemler; men det har stødt paa overveitende Vanskeligheder at referere sig til det enkelte Things Vedtagelse. Jeg skal i den Henseende kun gjøre opmærksom paa, at eet Præcedens have vi, idet den midlertidige Finanslov af 8de November 1877 i denne Henseende refererer sig til det af Folkethinget Vedtagne. Det er denne Sags historiske Gang med Hensyn til, hvorledes man fra Rigsdagens Side har opfattet de midlertidige Finanslove. At man fra Statsrettens Side har den samme Opfattelse, behøver man vel neppe at gjøre opmærksom paa, idet den eneste udførlige Statsret, som foreligger, men hvis Opfattelse i flere Henseender synes at være kommen i Strid med den allernyeste Statsret — jeg sigter til Holsts danske Statsforfatningsret, — vel ikke egentlig udførlig kommer ind paa dette Spørgsmaal, men nævner ganske en passant som en Selvfølge, at de midlertidige Finanslove gives i Henhold til den sidst vedtagne Finanslov. Jeg skal endelig sige til, at vi have en Autoritet for denne Opfattelses Rigtighed, som vistnok ialtsald den høitærede Regjering ikke vil underkjenne, nemlig den høitærede Regjering selv, idet vi jo have ved Regjeringens eget Initiativ en midlertidig Finanslov, som giver en Fortolkning af den hidtidige Praxis, der vistnok vil være afgjørende. Jeg sigter til den saakaldte foreløbige Finanslov af 12te April 1877, som i sin første Del hjemler Udgifternes Afholdelse efter den sædvanlige Text for midlertidige Finanslove og dertil føier en Bemyndigelse til at afholde de Udgifter, som ere vedtagne af Folkething og Landsting den 31te Marts 1877. Man vil altsaa se, at, idet den høitærede Regjering her har føiet denne Bemyndigelse til den Bemyndigelse, den giver sig selv i Loven af 12te April 1877, har den hermed erkjendt, at den sædvanlige Text for midlertidige Finanslove er kun at forstaa i Henhold til den Praxis og Opfattelse, som Rigsdagen har havt af disse Love, og naar man vilde benytte en videregaaende Ret, krævedes der ogsaa en videregaaende Text i Loven, og det er den, der indeholdtes i den foreløbige Lov af 12te April 1877. Det er denne Sags Gang, og jeg tror, det er ikke malplaceret at fremstille denne Tingenes Udvikling paa et Tidspunkt, hvor, hvad jeg begyndte med at bemærke,